

SZEMLE

Aczél Géza

aszfalt

már nem érzem a karácsony puha illatát épül le bennem folyamatosan több mint fél évszázada először a védett családi melegségben reszketve anygalkát várt a kis ostoba s bár a vak hívőkbe táplált reménykedésig sohasem ért oda a kályhameleg s a kis család még kitolta lelkéből mind a későbbi hiányt s a fogalmat ugyan még nem ismerte utószor egész lényében gazdagnak vélte önmagát majd lassan foszlásnak indult az ámulat az apró tárgyakra kezdett rátelepedni a gond hiába igyekeztem a jézuskát se találtam sehohely amely csalódás végleg letörte bennem a vallásos várakozás zsenge hajtásait minden csúszott át egy vásári szeretetbe s noha voltunk még olykor őszinte pillanatokról meglepve valahogy a részletekből mindig kibújt a hétköznapi monoton irama jutalomjátékként talán gyermekek fénylő szemektől szállt le a hosszú út pora fényesítve a kitalált ünnepet aztán csak a lelkiismeret-furdalás hogy vétkezél vak csatádban száználmassá válva miként a romantikus forradalmár aki zsigeri felismerésektől hajtva nyúlna le az otromba utcakőért de csak a szennyezett sűrű aszfalt bandzsít reá vissza eltaszítóan és reménytelenül

Forrás, 2021/1.